

hvad Kapellanen havde sagt, og hvorledes i det hele alt var gaaet for sig.

Og jo mere levende hun i Erindringen genkaldte sig Aftenens Begivenhed, des mere Vold maatte hun anvende mod sig selv for at skyde den Tanke fra sig, at Kapellanen havde bedet hende om at blive hans Hustru. Hun huskede det kærlige Tonefald, hvormed han havde sagt, at han holdt af hende; hun huskede, hvorledes han med sit Lommetørklæde havde tørret hendes vaade Kinder og Øjne og bedet hende ikke at græde. Han havde jo ogsaa sagt, at han vilde komme her i Dag, at han vilde tale med hendes Forældre og bede om deres Samtykke.

Hun begyndte igen at hulke. Det blev hende mere og mere umuligt at bortforklare hans Frieri. Hvad skulde hun dog gøre? . . . Havde hun blot aldrig fulgt med Ane langs Stranden, saa var denne Ulykke maaske ikke sket!

Hun besluttede til sidst at betro sig til sin Moder. Saa snart hun hørte Stemmer inde fra den anden Side af Væggen, hvor Forældrene havde deres Sovekammer, stod hun op og klædte sig paa, idet hun med Svampen omhyggeligt søgte at udviske Sporene af Nattens Kampe.

Dette maatte imidlertid ikke være lykkedes